Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 477 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. SERNEELS**
Antoine Dansaertstraat 92
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2026, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 september 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, dient op 29 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 9 juni 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

U bent Georgisch staatsburger, geboren op 4 mei 1981 in Tbilisi, Georgië. Toen u 18 was, trouwde u met uw ex-man V. Jullie kregen samen een zoon, E. U heeft eveneens het Armeens staatsburgerschap – uw ouders zijn van Armeense afkomst – maar woonde nooit permanent in Armenië.

Tijdens uw huwelijk ging u een relatie aan met een vrouw, D. Jullie besloten, na een relatie van ongeveer 15 jaar, samen de familie in te lichten – u zou uw man inlichten en zij haar ouders – en Georgië te verlaten. U

lichtte uw ex-man in maar D. kon de stap niet zetten en besloot haar ouders niet in te lichten en niet samen met u te vertrekken. Uw ex-man reageerde bijzonder slecht en vertelde iedereen dit nieuws, waaronder ook uw ouders en jullie zoon. Door de negatieve reacties in de buurt, besloot u alsnog te vertrekken naar Moskou, om er bij uw zus L. te verblijven. U vertrok enkele maanden nadat het nieuws bekend raakte, in 2014, uit Georgië. U woonde en werkte in Moskou en stond uw zus bij bij de zorg voor haar kinderen. Omdat u er, net zoals destijds in Georgië, niet vrij kon leven, besloot u te vertrekken. U verliet Moskou op 24 juli 2025 en reisde nog via Georgië om er afscheid te nemen van uw ouders. U vertrok er op 10 augustus 2025 via Kutaisi en kwam dezelfde dag aan in België.

U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 augustus 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Georgisch paspoort, uw Georgische identiteitskaart, uw geboorteakte, uw Armeens paspoort en enkele opleidingscertificaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde bij aanvang van beide persoonlijke onderhouden dat alles goed was en u in staat was deel te nemen aan het gesprek (CGVS I, p. 2-3; CGVS II, p 2). Op het einde gaf u ook telkens geen problemen aan (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 18). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u een psychologisch trauma heeft en naar een psycholoog wil. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u dit opnieuw aan, u vond ook al een Russischsprekende psycholoog maar ging er nog niet heen (CGVS II, p. 15). Buiten dat u veel denkt aan de door u ervaren problemen en u dan emotioneel wordt, ervaart u geen concrete problemen die een impact zouden kunnen hebben op uw deelname aan onderhavige procedure (CGVS I, p. 16-17). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Georgië problemen omwille van uw seksuele geaardheid en er uw leven niet te kunnen leiden zoals u dit wenst. Uw verklaringen in dit verband overtuigen echter niet, waardoor u geen nood aan internationale bescherming aantoont.

***U maakt in de eerste plaats uw geaardheid niet aannemelijk.** Hoewel het CGVS erkent dat u over bepaalde aspecten, zoals de moeilijkheden die u ervaarde tijdens uw huwelijk, aannemelijke verklaringen aflegt (CGVS I, p. 8-9), doen volgende vaststellingen afbreuk aan uw verklaring dat u lesbisch bent.*

***De problemen die u kende in Georgië met de omgeving en de familie overtuigen niet.** U spreekt van pesterijen maar maakt dit uiteindelijk amper concreet. Gevraagd wie dit deed, verwijst u gewoon naar 'de buren'. Eén keer werden stenen naar u gegooid, maar u weet niet door wie en heeft er verder geen details over. U kan ook niet meer concrete zaken opnoemen 'want dit was meer dan genoeg'. Over wat u precies werd gezegd, verklaart u enkel dat men u vroeg of u zich niet schaamde en dat het niet kon dat iemand uit 'zo'n familie zo kon zijn' (CGVS I, p. 13-14). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijft u opvallend vaag over de personen die u slecht aanspraken. Gevraagd naar wie u intimideerde of commentaar uitte, houdt u het op 'iedereen die het wist'. U kunt, volgens wat u zelf zegt, niet specifieker zijn (CGVS II, p. 8).*

Verder verklaart u dat iedereen in uw familie heel slecht reageerde, maar opnieuw maakt u dit nauwelijks concreet. Hun houding veranderde en u voelde aan dat het anders was. Uw moeder stelde zich begripvol op maar de anderen deden alsof er niks aan de hand was, maar u voelde dat de relatie anders was (CGVS I, p. 14). Vooral uw vader reageerde slecht, hij keek u niet meer aan maar deed verder niks (CGVS II, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u verder bevraagd en aangespoord te verduidelijken hoe de relatie met en het gedrag van uw zus tegenover u concreet wijzigde. U houdt het opnieuw op algemene en vage stellingen als dat zij koeler werd, minder met u sprak en u de verandering wel kon voelen. Ook bevraagd over haar positie tegenover u toen u bij haar inwoonde in Moskou, antwoordt u vaag en ontwijkend dat u nuttig was voor haar en zij u vroeg om te helpen met haar kinderen. Over de relatie met uw schoonbroer, de man van uw zus waar u bij inwoonde, zijn uw verklaringen opnieuw dermate vaag en beperkt dat deze niet overtuigen. U houdt het erop dat u geen enkele band had met die man, jullie elkaar nauwelijks zagen en elkaar zelfs niet begroetten. Ondanks het feit dat u 11 jaar bij uw zus inwoonde kunt u dus nauwelijks concreet maken hoe het samenleven met haar gezin verliep en de moeilijkheden die u eventueel ondervond met betrekking tot uw geaardheid of hun houding daarbij (CGVS II, p. 4-5).

Uw verklaringen omtrent de relaties die u had of wenst met vrouwen zijn niet geloofwaardig.

Uw verklaringen over de relaties die u had in Moskou blijven vaag en overtuigen niet. *Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u in Moskou kortstondige, niet serieuze relaties had met 5 à 6 vrouwen (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u 6 à 7 vriendinnen te hebben gehad, maar nooit een serieuze relatie. Omdat u opnieuw behoorlijk vaag blijft over de duur van uw relaties in Moskou, hoe u met deze vrouwen in contact kwam en om wie dit allemaal ging, wordt u gevraagd hoe de relatie met K., een naam die u vermeldde, startte. Dit wist u niet meer, u ontmoette haar ofwel in de club ofwel in het park maar u kon onmogelijk alle details onthouden (CGVS II, p. 9). Op de vraag wie uw laatste relatie was, antwoordt u dat u denkt dat dit met S. was, dit is waarom u zich haar herinnert. Meermaals gevraagd of u deze vrouw nog zag op het moment dat u vertrok uit Moskou, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u geen relatie had op dat moment omdat u geen serieuze relatie wou, u wou trouwen en dat was onmogelijk in Moskou, en dat u geen contact meer wil als een relatie stopt (CGVS II, p. 9). Nogmaals gevraagd wanneer het contact met S. stopte, antwoordt u uiteindelijk dat het was toen u naar België kwam, of misschien een aantal maanden eerder. U kunt aldus niet concreet zeggen of u op het moment van uw vertrek al dan niet nog in contact stond met S., de vrouw die u gedurende ongeveer een jaar zag voor uw vertrek uit Moskou – zij het dan enkel voor seksuele contacten (CGVS II, p. 9-10).*

Uw verklaringen over de beleving van deze relaties zijn niet coherent. *U verklaart aanvankelijk dat u samen met de vrouw waarmee u dan op dat moment in contact stond, nog andere zaken deed dan seks – gaan wandelen bijvoorbeeld – maar geen rare dingen, gewoon wat anderen doen. Gevraagd wat u dan bv. met S., uw laatste seksuele partner in Moskou, deed, houdt u het er op dat jullie enkel seks hadden en elkaar hiervoor ontmoetten, net zoals met de anderen. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u ook ging wandelen met deze vrouwen, verklaart u dat u louter wandelen om op de bus te wachten of de metro samen te nemen bedoelde, niet uren samen zijn; en u verbaasd bent over de gedetailleerde vragen (CGVS II, p. 14).*

Rekening houdend met de moeilijke situatie die u schetste in Moskou – u zag er namelijk al snel dat u er geen leven kon opbouwen en de situatie er allerminst beter was dan in Georgië (zie supra) – kunnen dergelijke vage en allerminst doorleefde verklaringen over de door u aangegane (seksuele) relaties met vrouwen niet overtuigen.

U maakt uw wens om met een vrouw een serieuze relatie aan te gaan, niet aannemelijk. *Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de keuze om uw zus bij te staan in de zorg voor haar kinderen, overtuigen uw verklaringen op dit vlak niet. U herhaalt namelijk meermaals hoe u wenste een leven en relatie uit te bouwen met een vrouw en hoe u eerder nooit uw leven hebt kunnen leiden, hoe slopend het voor u was om steeds uw geaardheid verborgen te houden (CGVS I, p. 9-10, 12,CGVS II, p. 14-15). Ook zou u reeds na één jaar in Moskou al beseft hebben dat het voor u niet draaglijk was. Toch heeft u op geen enkel moment uw zus hierover aangesproken, u zag het punt hier niet van in. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat dergelijke gesprekken moeilijk waren, zeker inden uw zus koeler tegen u deed, kan niet worden ingezien waarom u gedurende 10 jaar moeilijk en verborgen leven in Moskou – en de eerdere 15 jaar in een gedwongen huwelijk – nooit poogde uw zus hierover aan te spreken zodat zij mogelijks een andere oplossing voor haar kinderen kon voorzien en u wel uw leven zou kunnen leiden (CGVS II, p. 15).*

Bovendien is het eerder bevreemdend dat u nooit enige gevoelens voor een vrouw ontwikkelde gedurende de 11 jaar dat u in Moskou verbleef en de meerdere contacten en ontmoetingen die u wel had met vrouwen (CGVS II, p. 10). Hoewel verliefdheid of romantische gevoelens door ieder anders worden ervaren en dit een uiterst persoonlijke beleving betreft, maakt ook deze vaststelling de twijfel omtrent uw geaardheid alleen maar sterker.

De relatie en de gevoelens die u had voor D. in Georgië zijn evenmin aan te nemen*, wat bovenstaande overweging bevestigt. U was ongeveer 15 jaar lang samen met D., de enige vrouw voor wie u ooit romantische gevoelens had, maar komt toch niet verder dan te stellen dat u alles aan haar leuk vond, u niks slecht zag want 'als je van iemand houdt, vind je alles leuk'. Gevraagd specifieker te zijn verklaart u dat u haar uiterlijk en karakter leuk vond en zij uw andere kant was. Wat u dan zo aansprak aan haar uiterlijk, zegt u opnieuw dat dit alles was, haar haar, haar neus en haar ogen en vraagt u of u alles moet opsommen (CGVS II, p. 10). Dergelijke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn weinig serieus te noemen voor een relatie die 15 jaar duurde, ook al leefde u niet samen met deze vrouw en was u gedurende die periode eveneens getrouwd.*

Over het einde van jullie relatie bent u niet consistent. *U verklaart namelijk dat jullie afgesproken hadden samen jullie relatie bekend te maken, u bij uw man en zij bij haar ouders, en dan samen zouden vertrekken naar uw zus die in Moskou woonde (CGVS II, p. 12). Dit kan echter niet, want uw zus woonde toen alles uitkwam volgens uw eerdere verklaring nog gewoon in Georgië (CGVS II, p. 4).*

U bent bovendien niet consistent over het al dan niet steeds verborgen leven. *Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u zowel in Georgië als in Moskou nooit enige blijk gaf van uw geaardheid in het openbaar, ondanks uw wens om hand in hand te lopen (CGVS I, p. 14-15, 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud antwoordt u eerst opvallend ontwijkend wanneer u gevraagd wordt of het ooit zichtbaar was voor de buitenwereld dat u samen was met een vrouw, meer dan vriendschappelijk, en of iemand u hier ooit op aansprak in Moskou. Uiteindelijk verklaart u dat u wel degelijk tekenen van affectie gaf in het openbaar en hier veel commentaar op kreeg, wat compleet in tegenspraak is met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U weet bovendien ook niet meer met wie u deze affectie toonde, wat opnieuw gezien de context in Moskou zoals u ze beschreef, niet overtuigt (CGVS II, p. 14).*

Bovenstaande vaststellingen maken dat u het CGVS niet overtuigt van uw seksuele oriëntatie en deze aldus niet zonder meer kan worden aangenomen.

Zelfs indien uw geaardheid alsnog zou worden aangenomen, blijkt het evenmin aannemelijk dat u in Georgië geconfronteerd zou worden met vervolgingsfeiten of ernstige schade.

Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie ***COI Focus Georgië – Seksuele en genderminderheden*** *van 19 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie._seksuele_en_genderminderheden_20250919.pdf), blijkt dat er in de Georgische samenleving een hardnekkig stigma blijft bestaan over Lesbian Gay Bisexual Transgender Intersex + (LGBTI+)personen. Door de recente antidemocratische ontwikkelingen en het gewijzigde maatschappelijke klimaat, waarbij haatspraak deel is geworden van het publieke discours, bevindt de LGBTI+-gemeenschap zich actueel in een zeer precaire situatie. LGBTI+-personen lopen het risico om het slachtoffer te worden van discriminatie, geweld en uitsluiting in verschillende domeinen van het maatschappelijke leven alsook in de gezinscontext.*

Niettemin de LGBTI+-gemeenschap zodoende een van de meest kwetsbare groepen binnen de Georgische samenleving vormt, kan op basis van de beschikbare informatie niet geconcludeerd worden dat elke LGBTI +-persoon in Georgië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid blootstaat aan een risico op vervolging. Verschillende factoren, waaronder de geografische locatie, de socio-economische achtergrond en de persoonlijke expressie, hebben een invloed op het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van vervolging. De nood aan internationale bescherming dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

U slaagt er niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De feiten waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd toen uw geaardheid bekend raakte, kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. *U had het gevoel dat mensen over u bezig waren als u buitenkwam en hoorde het gefluister over u. Het enige concrete feit dat u aanhaalde – iemand gooide stenen naar u – is bovendien dermate vaag dat u hiermee evenmin aantoont dat het incident – indien dit daadwerkelijk voorviel – een verband toont met uw verklaarde geaardheid. U weet namelijk niet wie dit zou gedaan, noch werd duidelijk gemaakt op dat moment om welke reden. U verklaart dan wel dat zij u moesten kennen, maar dit is een loutere veronderstelling van uw kant (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 7-8). Gedurende de maanden dat u nog bij uw ouders woonde alvorens naar Moskou te vertrekken, vonden geen andere incidenten plaats (CGVS I, p. 13-14).*

U maakt zelf geen gewag van enige ernstige vrees bij terugkeer. *U verwijst enkel naar het feit dat u zou gepest worden door de buren maar verklaart ook dat uw moeder en zoon wel achter u staan en u verwijst verder naar de algemene situatie waarover u zelf bovendien verklaart dat jongens in elkaar geslagen worden indien ze samen gezien worden, maar dit bij meisjes niet het geval is (CGVS I, p. 10). Gevraagd naar wat concreet zou gebeuren indien u naar Tbilisi terug zou keren, antwoordt u dat u gek zou worden en ze u beter in een psychiatrische instelling zouden steken in plaats van u terug te sturen naar Georgië (CGVS II, p. 17). Van enige concrete vrees voor vervolging is aldus geen sprake.*

Uw verklaring dat u in Georgië niet openlijk zou kunnen leven omwille van uw seksuele oriëntatie, is evenmin overtuigend. *U heeft schrik van iedereen en zou niet openlijk een relatie met een vrouw kunnen hebben (CGVS II, p. 16-17). U zou willen hand in hand kunnen lopen met een vrouw zonder vreemde reacties (CGVS I, p. 15). Uw wens om openlijk uw geaardheid te beleven en de impact die de onmogelijkheid dit te doen bij u heeft, wordt echter reeds ernstig gerelativeerd door de eerdere vaststellingen mbt de beleving van uw geaardheid in Moskou (zie supra). Ook hier in België leeft u momenteel niet openlijk als lesbische vrouw. Volgens uw verklaringen is enkel een Georgische vriend op de hoogte. U onderneemt verder nog geen stappen om een relatie aan te gaan of contact te zoeken met andere vrouwen of mensen met wie u bepaalde zaken zou kunnen delen. U gaat eigenlijk nergens heen want u kent de taal niet, u gaat*

alleen naar de Franse les waar enkel moslims zijn (CGVS II, p. 16). Nochtans verklaart u dat u hier reeds tot rust bent gekomen en hier een normaal leven wil opbouwen met een serieuze relatie (CGVS I, p. 9-10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke stappen en verandering tijd vragen en het hier gaat om persoonlijke keuzes, staat dit alles niet in verhouding met uw verklaring dat het voor u heel vermoeiend en slopend was om uw geaardheid te blijven verbergen, het u opvrat en u de behoefte voelde om op te staan en het keihard te roepen (CGVS I, p. 12).

De enige uiting die u bovendien zou wensen te geven aan uw geaardheid is, zoals hierboven reeds aangegeven, het hand in hand lopen met uw partner. De vrees die u hieraan koppelt, namelijk vreemde reacties te krijgen, is opnieuw niet ernstig genoeg om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade.

***Het gebrek aan ernstige vrees bij terugkeer naar Georgië blijkt eveneens uit uw gedrag de laatste jaren.** Gedurende de 11 jaar dat u in Moskou verbleef reisde u minstens jaarlijks – uitgezonderd de covidperiode – voor zo'n twee weken naar Georgië om uw ouders en aanvankelijk ook uw zoon te zien (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 17). Ook voor uw vertrek naar België reisde u eerst naar Georgië om uw ouders te zien, voor zo'n twee weken (CGVS I, p. 8). Dit getuigt van geen concrete vrees. Hoewel u aanhaalt er steeds kort te zijn en dan voornamelijk binnen te blijven, wees u eerder ook op de snelle verspreiding van nieuws in Tbilisi, waardoor iedereen meteen op de hoogte zou komen van uw geaardheid indien u zou terugkeren (CGVS II, p. 17). Deze verklaringen zijn niet coherent en overtuigen bijgevolg niet.*

***U onderhoudt nog steeds contacten in Georgië, ondanks de eerdere moeilijkheden.** Met uw ouders, uw zus en ook nog kennissen en collega's, hoewel u doorheen de tijd ook contacten verloor (CGVS I, p. 7). Ook met uw vader is er contact, zij het minder dan met uw moeder. Uit uw verklaringen over het wat veranderde contact met uw familie sinds u uit de kast kwam, blijkt nergens dat zij u in die mate negatief gezind zijn dat u hier iets door te vrezen heeft (CGVS II, p. 3).*

***Samenvattend maakt u aldus niet aannemelijk dat u in die mate openlijk uw geaardheid zou beleven dat u hierdoor problemen zou kennen in Georgië.** U was en bent momenteel op geen enkele manier dermate zichtbaar als lesbische vrouw – u bent momenteel namelijk niet in een relatie – en werd ook in het verleden nooit op deze manier aangesproken of lastiggevallen in Georgië of Rusland (CGVS I, p. 14-15, CGVS II, p. 16). De enige keer dat dit nieuws bekend raakte, toen uw man iedereen inlichtte, leidde dit niet tot ernstige feiten. Er zijn momenteel geen indicaties voorhanden dat dit bij terugkeer anders zou zijn. Gezien het gebrek aan specifieke ernstige problemen in het verleden omwille van uw geaardheid, uw discrete beleving zowel in Georgië, Rusland als België en het gebrek aan een bijzondere visibiliteit als LGBTI+-persoon op vlak van uiterlijk, gedrag en activiteiten (zie ter illustratie prints van uw sociale media, toegevoegd aan uw administratief dossier), wordt niet aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Georgië.*

***Uw documenten kunnen voorgaande niet wijzigen** gezien zij louter elementen aantonen die niet worden betwist. Uw Georgisch en Armeens paspoort en uw Georgische identiteitskaart tonen uw identiteit en uw dubbele nationaliteit aan. Ook uw geboorteakte bevat enkel uw persoonsgegevens. Uw opleidingscertificaten wijzen op uw scholing. Geen van deze documenten houdt verband met de door u aangehaalde motieven voor uw verzoek.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster kan zich niet in vinden in de motivering dat haar verzoek om internationale bescherming dient afgewezen te worden omdat zij haar seksuele geaardheid onvoldoende aannemelijk zou hebben gemaakt, dit

doordat de problemen die zij in Georgië gekend heeft met haar omgeving en familie niet zouden overtuigen, haar verklaringen vaag en niet-consistent zouden zijn en haar verklaringen met betrekking tot haar relaties met vrouwen niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoekster erkent dat zij een inspanning moet doen om haar verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen of ander bewijsmateriaal. *In casu* gaat het echter om haar seksuele geaardheid. Dit is zeer moeilijk, zo niet onmogelijk om aan te tonen via verklaringen, schriftelijke bewijzen of ander bewijsmateriaal. Zij stelt niet verweten te kunnen worden uiterst voorzichtig te zijn geweest in Georgië en uit veiligheidsoverwegingen steeds ieder (begin van) bewijs van haar homoseksuele relaties (bv. chatgesprekken met toenmalige partners) meteen te verwijderen na verzending/ontvangst. Verzoekster ziet zich, door het nemen van dergelijke maatregelen om haar veiligheid te waarborgen, nu geconfronteerd met de situatie dat de verwerende partij door het ontbreken van enig schriftelijk bewijs, van oordeel is dat zij haar seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt. Zij meent dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet is voldaan. Volgens verzoekster heeft zij alle relevante elementen waarover zij beschikt voorgelegd en is er een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Zij meent dat haar verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek. Zij heeft haar verzoek om internationale bescherming ook zo spoedig mogelijk ingediend. Zij kwam aan in België op 10 augustus 2025 en nog diezelfde maand heeft zij een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Zij meent dat haar algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan. Aangezien voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet kan haar niet meer verweten worden bepaalde aspecten niet aannemelijk te kunnen maken via schriftelijke bewijzen. Verzoekster stelt Georgië te hebben verlaten wegens problemen die zij ondervonden heeft omwille van haar seksuele geaardheid. In de landeninformatie waarnaar de bestreden beslissing zelf verwijst (COI Focus "*Georgië – Seksuele en genderminderheden*") kan gelezen worden dat de LGBTQI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen is en blijft binnen de Georgische samenleving. Zo blijkt dat homofobie diepgeworteld is in de Georgische maatschappij en dat LGBTQI+-personen in het dagelijkse leven op veel verschillende gebieden worden geconfronteerd met discriminatie, intimidatie, homofoob geweld en pesterijen en dit zowel in de familiale sfeer als in het openbaar. Homofobe verklaringen van politici, overheidsverantwoordelijken en orthodoxe religieuze leiders dragen bij tot haat en onverdraagzaamheid ten opzichte van de LGBTQI+-gemeenschap. De opkomst van extreemrechtse, homofobe en anti-genderbewegingen sinds 2019-2020 versterkt de onderdrukking, het misbruik en de discriminatie van LGBTQI+-personen nog meer. Verzoekster werpt op dat zij tijdens haar twee persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) uitgebreid heeft verteld over de verbale beledigingen, de pesterijen en de fysieke aanvallen waarvan zij in Georgië het slachtoffer werd. Deze verklaringen tonen duidelijk aan dat zij in Georgië vervolgd werd omwille van haar seksuele geaardheid, minstens dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt. Hieruit volgt dat zij erkend dient worden als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen.

Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meer ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor een nieuw onderzoek ten gronde.

Zij voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij haar verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

2.2.2. Met ingang van 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor

subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij de artikelen 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven.

De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6), van de Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van de Verordening (EU) 2024/1347, wat betreft de vluchtelingenstatus, en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van de Verordening (EU) 2024/1347, wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St*. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33).

De Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat over dit verzoek nog geen definitieve beslissing is genomen.

De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekster voldoet aan de in de Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.
De Raad stelt vast dat de opheffing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingevolge de inwerkingtreding van de Verordening (EU) 2024/1347 niet tot gevolg heeft dat de criteria die voor de beoordeling van de voorliggende zaak relevant zijn inhoudelijk zijn gewijzigd.

2.2.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van de Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht."

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze

motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld en waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.6. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, problemen omwille van haar seksuele geaardheid en er haar leven niet te kunnen leiden zoals zij dit wenst. Voor een verdere samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Haar verklaringen omtrent haar vrees overtuigen niet, waardoor zij geen nood aan internationale bescherming aantoont.
Zo maakt zij (I) in de eerste plaats haar seksuele geaardheid niet aannemelijk. Dit omdat (a) de problemen die zij kende in Georgië met de omgeving en de familie niet overtuigen en (b) haar verklaringen omtrent de relaties die zij had of wenst met vrouwen niet geloofwaardig zijn. Wat dit laatste betreft, blijven (i) haar verklaringen over de relaties die zij in Moskou had vaag en overtuigen zij niet, zijn (ii) haar verklaringen over de beleving van deze relaties niet coherent, maakt zij (iii) haar wens om met een vrouw een serieuze relatie aan te gaan niet aannemelijk, zijn (iv) de relatie en de gevoelens die zij had voor D. in Georgië evenmin aan te nemen, is zij (v) over het einde van deze relatie niet consistent en is zij (vi) bovendien niet consistent over het al dan niet steeds verborgen leven.

Zelfs indien haar geaardheid alsnog zou worden aangenomen, blijkt (II) het evenmin aannemelijk dat zij in Georgië geconfronteerd zou worden met vervolgingsfeiten of ernstige schade. Zo kunnen (a) de feiten waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd toen haar geaardheid bekend raakte naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Zij maakt (b) zelf geen gewag van enige ernstige vrees bij terugkeer en (c) haar verklaring dat zij in Georgië niet openlijk zou kunnen leven omwille van haar seksuele oriëntatie is evenmin overtuigend. Het gebrek aan ernstige vrees bij terugkeer naar Georgië blijkt (d) eveneens uit haar gedrag de laatste jaren en zij houdt (e) nog steeds contacten in Georgië, ondanks de eerdere moeilijkheden. Samenvattend maakt zij aldus niet aannemelijk dat zij in die mate openlijk haar geaardheid zou beleven dat zij hierdoor problemen zou kennen in Georgië.

De door haar neergelegde documenten (III) kunnen voorgaande niet wijzigen gezien zij louter elementen aantonen die niet worden betwist.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch dat zij geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande te verklaren of te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing zijn echter draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel manifest in gebreke blijft.

De Raad wijst erop dat een seksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU, thans artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, gelezen in het licht van de artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en videomateriaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU, thans artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid, maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling

van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtneming van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name diens seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoeker praktisch invulling geeft aan zijn of haar seksuele gerichtheid (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B, C/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van de beweerde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoekster om de seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat de verzoekster daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is, die bovendien in de tijd kan evolueren. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon zijn seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoeker om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijke invloed hebben op de wijze waarop een persoon zijn of haar seksuele oriëntatie ontdekt en beleeft. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker over de wijze waarop de bewustwording en beleving van de seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker, die zich baseert op seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze, rekening houdend met zijn of haar specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij het bewustwordingsproces en de wijze waarop hij of zij deze gerichtheid al dan niet met anderen heeft beleefd. Uit een nazicht van het dossier blijkt dat de commissaris-generaal objectieve landeninformatie ter beschikking heeft gesteld, die toelaat een beeld te vormen van de behandeling en maatschappelijke perceptie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië, meer bepaald de COI Focus "*Georgië – Seksuele en genderminderheden*" van 19 september 2025, waarnaar een werkende weblink in de bestreden beslissing is opgenomen.

Na een zorgvuldige analyse van het dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster haar seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende motieven:

"*U maakt in de eerste plaats uw geaardheid niet aannemelijk. Hoewel het CGVS erkent dat u over bepaalde aspecten, zoals de moeilijkheden die u ervaarde tijdens uw huwelijk, aannemelijke verklaringen aflegt (CGVS I, p. 8-9), doen volgende vaststellingen afbreuk aan uw verklaring dat u lesbisch bent.*

De problemen die u kende in Georgië met de omgeving en de familie overtuigen niet. U spreekt van pesterijen maar maakt dit uiteindelijk amper concreet. Gevraagd wie dit deed, verwijst u gewoon naar 'de buren'. Eén keer werden stenen naar u gegooid, maar u weet niet door wie en heeft er verder geen details over. U kan ook niet meer concrete zaken opnoemen 'want dit was meer dan genoeg'. Over wat u precies werd gezegd, verklaart u enkel dat men u vroeg of u zich niet schaamde en dat het niet kon dat iemand uit 'zo'n familie zo kon zijn' (CGVS I, p. 13-14). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijft u opvallend vaag over de personen die u slecht aanspraken. Gevraagd naar wie u intimideerde of commentaar uitte, houdt u het op 'iedereen die het wist'. U kunt, volgens wat u zelf zegt, niet specifieker zijn (CGVS II, p. 8).

Verder verklaart u dat iedereen in uw familie heel slecht reageerde, maar opnieuw maakt u dit nauwelijks concreet. Hun houding veranderde en u voelde aan dat het anders was. Uw moeder stelde zich begripvol op maar de anderen deden alsof er niks aan de hand was, maar u voelde dat de relatie anders was (CGVS I, p. 14). Vooral uw vader reageerde slecht, hij keek u niet meer aan maar deed verder niks (CGVS II, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u verder bevraagd en aangespoord te verduidelijken hoe de relatie met en het gedrag van uw zus tegenover u concreet wijzigde. U houdt het opnieuw op algemene en vage stellingen als dat zij koeler werd, minder met u sprak en u de verandering wel kon voelen. Ook bevraagd over haar positie tegenover u toen u bij haar inwoonde in Moskou, antwoordt u vaag en ontwijkend dat u nuttig was voor haar en zij u vroeg om te helpen met haar kinderen. Over de relatie met uw schoonbroer, de man van uw zus waar u bij inwoonde, zijn uw verklaringen opnieuw dermate vaag en beperkt dat deze niet overtuigen. U houdt het erop dat u geen enkele band had met die man, jullie elkaar nauwelijks zagen en elkaar zelfs niet begroetten. Ondanks het feit dat u 11 jaar bij uw zus inwoonde kunt u

dus nauwelijks concreet maken hoe het samenleven met haar gezin verliep en de moeilijkheden die u eventueel ondervond met betrekking tot uw geaardheid of hun houding daarbij (CGVS II, p. 4-5).

Uw verklaringen omtrent de relaties die u had of wenst met vrouwen zijn niet geloofwaardig.

Uw verklaringen over de relaties die u had in Moskou blijven vaag en overtuigen niet. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u in Moskou kortstondige, niet serieuze relaties had met 5 à 6 vrouwen (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u 6 à 7 vriendinnen te hebben gehad, maar nooit een serieuze relatie. Omdat u opnieuw behoorlijk vaag blijft over de duur van uw relaties in Moskou, hoe u met deze vrouwen in contact kwam en om wie dit allemaal ging, wordt u gevraagd hoe de relatie met K., een naam die u vermeldde, startte. Dit wist u niet meer, u ontmoette haar ofwel in de club ofwel in het park maar u kon onmogelijk alle details onthouden (CGVS II, p. 9). Op de vraag wie uw laatste relatie was, antwoordt u dat u denkt dat dit met S. was, dit is waarom u zich haar herinnert. Meermaals gevraagd of u deze vrouw nog zag op het moment dat u vertrok uit Moskou, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u geen relatie had op dat moment omdat u geen serieuze relatie wou, u wou trouwen en dat was onmogelijk in Moskou, en dat u geen contact meer wil als een relatie stopt (CGVS II, p. 9). Nogmaals gevraagd wanneer het contact met S. stopte, antwoordt u uiteindelijk dat het was toen u naar België kwam, of misschien een aantal maanden eerder. U kunt aldus niet concreet zeggen of u op het moment van uw vertrek al dan niet nog in contact stond met S., de vrouw die u gedurende ongeveer een jaar zag voor uw vertrek uit Moskou – zij het dan enkel voor seksuele contacten (CGVS II, p. 9-10).

Uw verklaringen over de beleving van deze relaties zijn niet coherent. U verklaart aanvankelijk dat u samen met de vrouw waarmee u dan op dat moment in contact stond, nog andere zaken deed dan seks – gaan wandelen bijvoorbeeld – maar geen rare dingen, gewoon wat anderen doen. Gevraagd wat u dan bv. met S., uw laatste seksuele partner in Moskou, deed, houdt u het er op dat jullie enkel seks hadden en elkaar hiervoor ontmoetten, net zoals met de anderen. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u ook ging wandelen met deze vrouwen, verklaart u dat u louter wandelen om op de bus te wachten of de metro samen te nemen bedoelde, niet uren samen zijn; en u verbaasd bent over de gedetailleerde vragen (CGVS II, p. 14).

Rekening houdend met de moeilijke situatie die u schetste in Moskou – u zag er namelijk al snel dat u er geen leven kon opbouwen en de situatie er allerminst beter was dan in Georgië (zie supra) – kunnen dergelijke vage en allerminst doorleefde verklaringen over de door u aangegane (seksuele) relaties met vrouwen niet overtuigen.

U maakt uw wens om met een vrouw een serieuze relatie aan te gaan, niet aannemelijk. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de keuze om uw zus bij te staan in de zorg voor haar kinderen, overtuigen uw verklaringen op dit vlak niet. U herhaalt namelijk meermaals hoe u wenste een leven en relatie uit te bouwen met een vrouw en hoe u eerder nooit uw leven hebt kunnen leiden, hoe slopend het voor u was om steeds uw geaardheid verborgen te houden (CGVS I, p. 9-10, 12,CGVS II, p. 14-15). Ook zou u reeds na één jaar in Moskou al beseft hebben dat het voor u niet draaglijk was. Toch heeft u op geen enkel moment uw zus hierover aangesproken, u zag het punt hier niet van in. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat dergelijke gesprekken moeilijk waren, zeker inden uw zus koeler tegen u deed, kan niet worden ingezien waarom u gedurende 10 jaar moeilijk en verborgen leven in Moskou – en de eerdere 15 jaar in een gedwongen huwelijk – nooit poogde uw zus hierover aan te spreken zodat zij mogelijks een andere oplossing voor haar kinderen kon voorzien en u wel uw leven zou kunnen leiden (CGVS II, p. 15).

Bovendien is het eerder bevreemdend dat u nooit enige gevoelens voor een vrouw ontwikkelde gedurende de 11 jaar dat u in Moskou verbleef en de meerdere contacten en ontmoetingen die u wel had met vrouwen (CGVS II, p. 10). Hoewel verliefdheid of romantische gevoelens door ieder anders worden ervaren en dit een uiterst persoonlijke beleving betreft, maakt ook deze vaststelling de twijfel omtrent uw geaardheid alleen maar sterker.

De relatie en de gevoelens die u had voor D. in Georgië zijn evenmin aan te nemen, wat bovenstaande overweging bevestigt. U was ongeveer 15 jaar lang samen met D., de enige vrouw voor wie u ooit romantische gevoelens had, maar komt toch niet verder dan te stellen dat u alles aan haar leuk vond, u niks slecht zag want 'als je van iemand houdt, vind je alles leuk'. Gevraagd specifieker te zijn verklaart u dat u haar uiterlijk en karakter leuk vond en zij uw andere kant was. Wat u dan zo aansprak aan haar uiterlijk, zegt u opnieuw dat dit alles was, haar haar, haar neus en haar ogen en vraagt u of u alles moet opsommen (CGVS II, p. 10). Dergelijke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn weinig serieus te noemen voor een relatie die 15 jaar duurde, ook al leefde u niet samen met deze vrouw en was u gedurende die periode eveneens getrouwd.

Over het einde van jullie relatie bent u niet consistent. U verklaart namelijk dat jullie afgesproken hadden samen jullie relatie bekend te maken, u bij uw man en zij bij haar ouders, en dan samen zouden vertrekken

naar uw zus die in Moskou woonde (CGVS II, p. 12). Dit kan echter niet, want uw zus woonde toen alles uitkwam volgens uw eerdere verklaring nog gewoon in Georgië (CGVS II, p. 4).

U bent bovendien niet consistent over het al dan niet steeds verborgen leven. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u zowel in Georgië als in Moskou nooit enige blijk gaf van uw geaardheid in het openbaar, ondanks uw wens om hand in hand te lopen (CGVS I, p. 14-15, 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud antwoordt u eerst opvallend ontwijkend wanneer u gevraagd wordt of het ooit zichtbaar was voor de buitenwereld dat u samen was met een vrouw, meer dan vriendschappelijk, en of iemand u hier ooit op aansprak in Moskou. Uiteindelijk verklaart u dat u wel degelijk tekenen van affectie gaf in het openbaar en hier veel commentaar op kreeg, wat compleet in tegenspraak is met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U weet bovendien ook niet meer met wie u deze affectie toonde, wat opnieuw gezien de context in Moskou zoals u ze beschreef, niet overtuigt (CGVS II, p. 14).

Bovenstaande vaststellingen maken dat u het CGVS niet overtuigt van uw seksuele oriëntatie en deze aldus niet zonder meer kan worden aangenomen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster beperkt zich ertoe op te werpen dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is haar seksuele geaardheid aan te tonen via verklaringen, schriftelijke bewijzen of ander bewijsmateriaal, doch hiermee weerlegt of ontkracht zij de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal niet, noch maakt zij hiermee een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk. Overigens oordeelt de commissaris-generaal, in weerwil tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet dat verzoekster haar seksuele geaardheid niet aannemelijk maakt omdat zij hiervan geen enkel schriftelijk bewijs voorlegt. Het is op grond van het geheel van voorgaande bevindingen, die neerkomen op vage, niet overtuigende, niet coherente, niet consistente en niet geloofwaardige verklaringen van verzoekster, dat de commissaris-generaal tot deze conclusie komt. Waar verzoekster opwerpt dat zij uit veiligheidsoverwegingen steeds ieder begin van bewijs van haar homoseksuele relaties (bv. chatgesprekken) heeft gewist, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan het geheel van voorgaande overwegingen die wel degelijk nopen tot de vaststelling dat zij haar seksuele geaardheid niet aannemelijk weet te maken.

Zelfs indien nog enig geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden seksuele geaardheid, is het evenmin aannemelijk dat verzoekster in Georgië geconfronteerd zou worden met vervolgingsfeiten of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele dienstige poging onderneemt om de volgende overwegingen van de commissaris-generaal, die kernachtig, draagkrachtig en pertinent zijn, te ontkrachten of hier een nieuw licht op te werpen:

"*Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Seksuele en genderminderheden van 19 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie._seksuele_en_genderminderheden_20250919.pdf), blijkt dat er in de Georgische samenleving een hardnekkig stigma blijft bestaan over Lesbian Gay Bisexual Transgender Intersex + (LGBTI+)personen. Door de recente antidemocratische ontwikkelingen en het gewijzigde maatschappelijke klimaat, waarbij haatspraak deel is geworden van het publieke discours, bevindt de LGBTI+-gemeenschap zich actueel in een zeer precaire situatie. LGBTI+-personen lopen het risico om het slachtoffer te worden van discriminatie, geweld en uitsluiting in verschillende domeinen van het maatschappelijke leven alsook in de gezinscontext.*

Niettemin de LGBTI+-gemeenschap zodoende een van de meest kwetsbare groepen binnen de Georgische samenleving vormt, kan op basis van de beschikbare informatie niet geconcludeerd worden dat elke LGBTI +-persoon in Georgië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid blootstaat aan een risico op vervolging. Verschillende factoren, waaronder de geografische locatie, de socio-economische achtergrond en de persoonlijke expressie, hebben een invloed op het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van vervolging. De nood aan internationale bescherming dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

U slaagt er niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De feiten waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd toen uw geaardheid bekend raakte, kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. U had het gevoel dat mensen over u bezig waren als u buitenkwam en hoorde het gefluister over u. Het enige concrete feit dat u aanhaalde – iemand gooide stenen naar u – is bovendien dermate vaag dat u hiermee evenmin

aantoont dat het incident – indien dit daadwerkelijk voorviel – een verband toont met uw verklaarde geaardheid. U weet namelijk niet wie dit zou gedaan, noch werd duidelijk gemaakt op dat moment om welke reden. U verklaart dan wel dat zij u moesten kennen, maar dit is een loutere veronderstelling van uw kant (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 7-8). Gedurende de maanden dat u nog bij uw ouders woonde alvorens naar Moskou te vertrekken, vonden geen andere incidenten plaats (CGVS I, p. 13-14).

U maakt zelf geen gewag van enige ernstige vrees bij terugkeer. U verwijst enkel naar het feit dat u zou gepest worden door de buren maar verklaart ook dat uw moeder en zoon wel achter u staan en u verwijst verder naar de algemene situatie waarover u zelf bovendien verklaart dat jongens in elkaar geslagen worden indien ze samen gezien worden, maar dit bij meisjes niet het geval is (CGVS I, p. 10). Gevraagd naar wat concreet zou gebeuren indien u naar Tbilisi terug zou keren, antwoordt u dat u gek zou worden en ze u beter in een psychiatrische instelling zouden steken in plaats van u terug te sturen naar Georgië (CGVS II, p. 17). Van enige concrete vrees voor vervolging is aldus geen sprake.

Uw verklaring dat u in Georgië niet openlijk zou kunnen leven omwille van uw seksuele oriëntatie, is evenmin overtuigend. U heeft schrik van iedereen en zou niet openlijk een relatie met een vrouw kunnen hebben (CGVS II, p. 16-17). U zou willen hand in hand kunnen lopen met een vrouw zonder vreemde reacties (CGVS I, p. 15). Uw wens om openlijk uw geaardheid te beleven en de impact die de onmogelijkheid dit te doen bij u heeft, wordt echter reeds ernstig gerelativeerd door de eerdere vaststellingen mbt de beleving van uw geaardheid in Moskou (zie supra). Ook hier in België leeft u momenteel niet openlijk als lesbische vrouw. Volgens uw verklaringen is enkel een Georgische vriend op de hoogte. U onderneemt verder nog geen stappen om een relatie aan te gaan of contact te zoeken met andere vrouwen of mensen met wie u bepaalde zaken zou kunnen delen. U gaat eigenlijk nergens heen want u kent de taal niet, u gaat alleen naar de Franse les waar enkel moslims zijn (CGVS II, p. 16). Nochtans verklaart u dat u hier reeds tot rust bent gekomen en hier een normaal leven wil opbouwen met een serieuze relatie (CGVS I, p. 9-10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke stappen en verandering tijd vragen en het hier gaat om persoonlijke keuzes, staat dit alles niet in verhouding met uw verklaring dat het voor u heel vermoeiend en slopend was om uw geaardheid te blijven verbergen, het u opvrat en u de behoefte voelde om op te staan en het keihard te roepen (CGVS I, p. 12).

De enige uiting die u bovendien zou wensen te geven aan uw geaardheid is, zoals hierboven reeds aangegeven, het hand in hand lopen met uw partner. De vrees die u hieraan koppelt, namelijk vreemde reacties te krijgen, is opnieuw niet ernstig genoeg om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade.

Het gebrek aan ernstige vrees bij terugkeer naar Georgië blijkt eveneens uit uw gedrag de laatste jaren. Gedurende de 11 jaar dat u in Moskou verbleef reisde u minstens jaarlijks – uitgezonderd de covidperiode – voor zo'n twee weken naar Georgië om uw ouders en aanvankelijk ook uw zoon te zien (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 17). Ook voor uw vertrek naar België reisde u eerst naar Georgië om uw ouders te zien, voor zo'n twee weken (CGVS I, p. 8). Dit getuigt van geen concrete vrees. Hoewel u aanhaalt er steeds kort te zijn en dan voornamelijk binnen te blijven, wees u eerder ook op de snelle verspreiding van nieuws in Tbilisi, waardoor iedereen meteen op de hoogte zou komen van uw geaardheid indien u zou terugkeren (CGVS II, p. 17). Deze verklaringen zijn niet coherent en overtuigen bijgevolg niet.

U onderhoudt nog steeds contacten in Georgië, ondanks de eerdere moeilijkheden. Met uw ouders, uw zus en ook nog kennissen en collega's, hoewel u doorheen de tijd ook contacten verloor (CGVS I, p. 7). Ook met uw vader is er contact, zij het minder dan met uw moeder. Uit uw verklaringen over het wat veranderde contact met uw familie sinds u uit de kast kwam, blijkt nergens dat zij u in die mate negatief gezind zijn dat u hier iets door te vrezen heeft (CGVS II, p. 3).

Samenvattend maakt u aldus niet aannemelijk dat u in die mate openlijk uw geaardheid zou beleven dat u hierdoor problemen zou kennen in Georgië. U was en bent momenteel op geen enkele manier dermate zichtbaar als lesbische vrouw – u bent momenteel namelijk niet in een relatie – en werd ook in het verleden nooit op deze manier aangesproken of lastiggevallen in Georgië of Rusland (CGVS I, p. 14-15, CGVS II, p. 16). De enige keer dat dit nieuws bekend raakte, toen uw man iedereen inlichtte, leidde dit niet tot ernstige feiten. Er zijn momenteel geen indicaties voorhanden dat dit bij terugkeer anders zou zijn. Gezien het gebrek aan specifieke ernstige problemen in het verleden omwille van uw geaardheid, uw discrete beleving zowel in Georgië, Rusland als België en het gebrek aan een bijzondere visibiliteit als LGBTI+-persoon op vlak van uiterlijk, gedrag en activiteiten (zie ter illustratie prints van uw sociale media, toegevoegd aan uw administratief dossier), wordt niet aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Georgië."

Zoals verzoekster zelf terecht aanstipt, blijkt uit de COI-Focus "*Georgië – Seksuele en genderminderheden*" van 19 september 2025 inderdaad dat de LGBTQI+- gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen is en

blijft binnen de Georgische samenleving. Zo blijkt dat homofobie diepgeworteld is in de Georgische maatschappij en dat LGBTQI+-personen in het dagelijkse leven op veel verschillende gebieden worden geconfronteerd met discriminatie, intimidatie, homofoob geweld en pesterijen en dit zowel in de familiale sfeer als in het openbaar. Homofobe verklaringen van politici, overheidsverantwoordelijken en orthodoxe religieuze leiders dragen bij tot haat en onverdraagzaamheid ten opzichte van de LGBTQI+-gemeenschap.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap een van de meest kwetsbare groepen binnen de Georgische samenleving vormt, kan op basis van de beschikbare informatie niet geconcludeerd worden dat elke LGBTQI +-persoon in Georgië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid blootstaat aan een risico op vervolging. Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan dat te tonen dat er in haar concreet geval sprake is van vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin. Zij blijft hier evenwel manifest in gebreke. Waar zij opwerpt dat zij tijdens haar twee persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal uitgebreid heeft verteld over de verbale beledigingen, de pesterijen en de fysieke aanvallen waarvan zij in Georgië het slachtoffer werd, blijkt net het tegenovergestelde uit de lezing van deze twee onderhouden. Haar verklaringen op dit punt waren uitermate vaag en bovenal kunnen de door haar aangehaalde beperkte incidenten naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. De overige overwegingen laat verzoekster dan weer volledig ongemoeid zodat de Raad zich onverminderd schaart achter het geheel van de *supra* weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekster er niet in slaagt het aangebrachte vluchtrelaas of de ingeroepen vrees ten aanzien van haar land van herkomst aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 4, lid 5, van de Verordening (EU) 2024/1347, om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

De Raad besluit dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punt 5), van de Verordening (EU) 2024/1347 kan worden aangenomen. Zij komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

2.2.7. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekster verwijst naar haar vluchtrelaas voor wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b), van de Verordening (EU) 2024/1347, wijst de Raad erop dat in de voorgaande punten reeds werd geoordeeld dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk maakt. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk om een andere reden een risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling te lopen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c), van de Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van deze bepaling en dat verzoekster deze ook niet bijbrengt.

In hoofde van verzoekster kan geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 3, punt 6), van de Verordening (EU) 2024/1347 worden aangenomen. Derhalve komt zij niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Verzoekster komt, overeenkomstig de hoofdstukken II, III en V van de Verordening (EU) 2024/1347, niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling, noch voor subsidiaire bescherming.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Waar verzoekster verwijst naar het inmiddels opgeheven artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin werd gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van oud artikel 48/7 van de

Vreemdelingenwet of van artikel 4, lid 4, van de Verordening (EU) 2024/1347, dat inhoudelijk identiek is. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS